

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania E. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o wysokość emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6 maja 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 lipca 2019 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację E. P. (wnioskodawca), wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 6 marca 2019 r., V U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. (organ rentowy) z 14 września 2018 r., mocą której odmówiono wnioskodawcy prawa do przeliczenia emerytury, gdyż nie przedstawił nowych dowodów i okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji o przyznaniu świadczenia, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia.

Istota sprawy sprowadza się to tego, że wnioskodawca domagał się przeliczenia świadczenia emerytalnego w oparciu o art. 179 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1280 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) po 1 października 2003 r., a zatem po uchyleniu art. 1 ust. 2 ustawy emerytalnej,

określającego krąg podmiotów (służby mundurowe), którym przysługiwała waloryzacja z art. 179. W ocenie wnioskodawcy uchylenie art. 1 ust. 2 ustawy emerytalnej spowodowało rozszerzenie możliwości zastosowania art. 179 na wszystkich ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do świadczenia emerytalnego przed 1 stycznia 1999 r.

W obliczu takiego stanu faktycznego Sądy obu instancji uznały roszczenie wnioskodawcy za niezasadne, podnosząc, że konstrukcja art. 179 ustawy emerytalnej na zasadzie odesłania miała na celu zapewnienie zwięzłości aktu prawnego, przez uniknięcie niepotrzebnych powtórzeń. Sam zaś art. 179 od początku przyznawał uprawnienia wyłącznie wąskiej grupie podmiotów, a mianowicie służbom mundurowym. Świadczy o tym dodatkowo fakt umieszczenia tego artykułu w przepisach przejściowych, które mają za zadanie określenie wpływu nowej (znowelizowanej) ustawy na stosunki prawne powstałe przed jej uchwaleniem. Mają zatem epizodycznie regulować pewne ściśle w nich zakreślone sytuacje nie zaś stanowić materialną podstawę roszczeń w trakcie regularnego wykonywania postanowień nowego (znowelizowanego aktu prawnego).

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego – czy art. 179 ustawy emerytalnej w zakresie jakim od 1 stycznia 1999 r. emerytury i renty przyznane od uposażeń osiągniętych przed tą datą na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 1 ust. 2, podlegają dodatkowej waloryzacji wskaźnikiem 104,% w stosunku do wszystkich ubezpieczonych, na skutek ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2003 Nr 166, poz. 609), która z dniem 1 października 2003 r. uchyliła art. 1 ust. 2 ustawy emerytalnej?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, Legalis nr 1508600). Innymi słowy istotne zagadnienie prawne powinno kotwiczyć się w regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także – w uzasadnieniu wniosku – przedstawić odpowiednią jurystyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., I UK 252/17, LEX nr 2533238). W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, LEX nr 2499783).

Sformułowane przez wnioskodawcę zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań, gdyż stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego, która nie prezentuje żadnych argumentów, przemawiających za przyjęciem stanowiska skarżącego. Wprawdzie ustawodawca dopuścił się niedopatrzienia przy dokonywaniu nowelizacji ustawy emerytalnej, gdyż powinien był po uchyleniu art. 1 ust. 2 dokonać zmiany także art. 179, nie zmienia to jednak faktu, że przepis ten jako przepis przejściowy miał na celu regulację

wpływu nowej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy dotychczasowej. Oznacza to, że miał rozstrzygać o dostosowaniu odpowiednich instytucji prawnych do nowego stanu prawnego i powinien być odczytywany zgodnie z jego brzmieniem nadanym mu ustawą go wprowadzającą.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.